

UNIVERSITY OF CAMBRIDGE INTERNATIONAL EXAMINATIONS
International General Certificate of Secondary Education

www.PapaCambridge.com

FIRST LANGUAGE THAI

0518/02

Paper 2 Reading and Directed Writing

May/June 2007

2 hours 15 minutes

Additional Materials: Answer Booklet/Paper

READ THESE INSTRUCTIONS FIRST

If you have been given an Answer Booklet, follow the instructions on the front cover of the Booklet.

Write your Centre number, candidate number and name on all the work you hand in.

Write in dark blue or black pen.

Do not use staples, paper clips, highlighters, glue or correction fluid.

Answer **all** questions.

Dictionaries are **not** permitted.

At the end of the examination, fasten all your work securely together.

The number of marks is given in brackets [] at the end of each question or part question.

คำสั่ง สำหรับผู้เข้าสอบ

เขียนชื่อและเลขประจำตัวสำหรับผู้เข้าสอบ พร้อมทั้งหมายเลขประจำหน่วยสอบ

ลงในช่องว่างที่ให้ไว้ในสมุดเขียนคำตอบหรือกระดาษคำตอบทุกแผ่น

ต้องใช้กระดาษที่แจกเท่านั้นสำหรับตอบข้อสอบ

เขียนคำตอบทั้งสองหน้าของกระดาษที่ใช้ทุกแผ่น เขียนด้วยหมึกสีน้ำเงิน หรือหมึกดำ

ควรรีใช้ดินสอเขียนร่างคำตอบ

ห้ามใช้กาว น้ำยาลบคำผิด ที่หนีบกระดาษ หรือที่เย็บกระดาษ

ห้ามใช้พจนานุกรม

ต้องทำทุกข้อ ไม่มีให้เลือก

คะแนนสำหรับข้อสอบแต่ละข้ออยู่ในวงเล็บท้ายข้อสอบนั้น ๆ

หากนักเรียนใช้กระดาษตอบมากกว่าหนึ่งแผ่น ต้องผูกกระดาษทุกแผ่นเข้าด้วยกัน

This document consists of 7 printed pages and 1 blank page.

ข้อสอบตอนที่ 1

อ่านบทความต่อไปนี้อย่างถี่ถ้วนทั้ง 2 บทความ และตอบคำถามในตอนท้าย 2 ข้อ

บทความที่ 1

"กรุงเทพฯ" ในมุมมองฝรั่ง โดย ซีร์ธยาน์

สำหรับนักท่องเที่ยวต่างประเทศแล้ว ถ้ามาเที่ยวกรุงเทพฯ สถานที่ที่ได้รับการบรรจุไว้ในโปรแกรมทัวร์แทบทุกทัวร์เห็นจะหนีไม่พ้นแหล่งบันเทิงเรีงราตรี อย่าง ถนนพัฒนาพงศ์ หรือ "ซอยเคาบอย" ที่รู้จักกันดีในหมู่นักท่องเที่ยวที่ชอบแสง สี ยามราตรี

แต่ เอ๊ะ...กรุงเทพฯ ของเราน่าจะกว้างใหญ่ มั่นน่าจะมีอะไรน่าสนใจมากกว่านี้ไม่ใช่หรือ

แน่ละ ถ้ามีชาวต่างชาติถามคำถามนี้ขึ้นมาว่ากรุงเทพฯ มีอะไรน่าเที่ยวกว่าพัฒนาพงศ์ เราคนไทยคงจะรีบตอบปฏิเสธในทันทีเลยว่า..."พัฒนาพงศ์...ไม่ใช่กรุงเทพฯ"

เคยคิดเล่น ๆ กันบ้างไหมว่าพวกฝรั่งตาน้ำข้าวที่พากันมาเดินดูหรรืดดูเหร่เที่ยวชมประเทศไทย หรือพากันมาทำมาหากิน ใ้สูทผูกเนคไท เดินกันอยู่ตามตึกสูง ๆ ในย่านธุรกิจนี้ เขาคิดอะไรกันอยู่ถึงได้มาเมืองไทย เรามาดูกันก่อนดีกว่าว่าพวกฝรั่งพวกนั้นเขามองประเทศไทยและมองกรุงเทพมหานครของเรากันอย่างไรร

คนแรกเป็นนางแบบสาวสวยชาวเยอรมันซึ่งมาร่วมเดินแฟชั่นโชว์ในงาน Bangkok Fashion City ชื่อ Nadja Auermann เธอคนนีมาเมืองไทยเป็นครั้งที่สามแล้ว แถมยังเคยไปเที่ยวไกลถึงเกาะพีพีเสียด้วย นางแบบสาวสวยคนนี้นอกจากเธอชอบซื้อปิ้งซื้อผ้าใส่รัง เครื่องปั้นดินเผาและเครื่องประดับในเมืองไทย นอกจากนี้เธอกำลังศึกษาพุทธศาสนาเสียด้วย ไม่เบาเลยทีเดียว สรุปได้ว่านางแบบสาวสวยพูดถึงเมืองไทยในแง่ดีคะ

จากนางแบบสาวชาวเยอรมัน เราไปฟังนักเขียนหนุ่มชาวแคนาดาเขาพูดถึงเมืองไทยบ้าง Christopher G. Moore เจ้าของผลงานเรื่อง Pattaya กับ Land of Smiles Trilogy และอีกหลายเรื่องที่เขาเขียนเกี่ยวกับเมืองไทย งานเขียนของเขาได้รับการแปลเป็นภาษาจีน ญี่ปุ่น เยอรมัน และไทย มีขายในหลาย ๆ ประเทศ

Christopher เคยให้สัมภาษณ์ไว้ว่าเขามาเมืองไทยครั้งแรกในปี พ.ศ. 2526 หลังจากมาครั้งแรกแล้วเกิดติดอกติดใจเลยย้ายมาอยู่เป็นการถาวรตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 ตอนนี้นับไปนับมาก็รวมเวลาอยู่ในเมืองไทยสิบกว่าปีเข้าไปแล้ว Christopher บอกว่าก่อนมาตั้งรกรากอยู่เมืองไทยเขาเคยอาศัยอยู่ที่นิวยอร์กกับลอนดอนมาก่อน และก็เคยไปอยู่ที่โตเกียวกับปารีสมาพักใหญ่อยู่มาหลายเมืองก็พบว่าไม่มีเมืองไหนที่อยู่แล้วมีความสุขสนุกสนาน ตื่นเต้นราวกับได้ผจญภัยตลอดเวลา 24 ชั่วโมงเหมือนกับกรุงเทพฯ ของเรา Christopher ให้ความเห็นว่ากรุงเทพฯ เป็นเมืองแห่งความแตกต่างและความขัดแย้ง ในกรุงเทพฯ มีทั้งวัฒนธรรมเก่า ๆ และความทันสมัย มีความหรูหราและความยากจน ความแตกต่างขัดแย้งเหล่านี้ทำให้นักเขียนอย่างเขาโอเคียบรรเจิด ความคิดสร้างสรรค์กระจุด มีเรื่องมาเขียนหนังสือขายกินมากมาย

นอกจากความตื่นเต้นสนุกสนานของการได้อยู่ได้เป็นชาวกรุงเทพฯ แล้ว Christopher พูดถึงความเปลี่ยนแปลงของกรุงเทพฯ ไว้ได้อย่างน่าสนใจว่า ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับกรุงเทพฯ นั้นเป็นสิ่งซึ่ง "เดิม" กรุงเทพฯ ให้เพิ่มขึ้นและในขณะเดียวกันก็เป็นสิ่งซึ่งทำให้กรุงเทพฯ นั้น "ขาด" หลายสิ่งหลายอย่างไป เพราะความเปลี่ยนแปลงพวกนี้้นำความเจริญทางวัตถุมาให้กรุงเทพฯ แต่สิ่งที่มาพร้อม ๆ กับความเจริญทางวัตถุก็คือความขาดและการบั่นทอนวัฒนธรรม เอกลักษณ์และตัวตนของกรุงเทพฯ ลงไป สีสันของการดำรงชีวิตแบบดั้งเดิมถูกแทนที่ด้วยแสงสีของสังคมเมืองมากขึ้นทุกที ๆ เป็นอย่างไรคะ ความคิดของฝรั่ง...แต่เมื่อคิดดูดี ๆ ที่เขามามั่นใจจริงของเขาเนะ

ที่นี้มาถึงนักเขียนอีกคนหนึ่ง คนนี้ชื่อ Jake Needhams เจ้าของงานเขียนชื่อ "The Big Mango" กับ "Tea Money" ชื่อหนังสือ Tea Money ของคุณคนนี้อ่านแล้วหัวใจกระตุกอย่างไรชอบกล

Jake อยู่เมืองไทยมานานเป็นสิบปีแล้วเหมือนกัน เขานอกว่าเขาไม่ได้ไปเที่ยวพัฒนาพงศ์มาหลายปีแล้ว ที่เที่ยวกลางคืน แคมชอยนา กับซอยเคาบอยเขาก็ไม่ได้ไป สำหรับเขาความมีชีวิตชีวาของกรุงเทพฯ ไม่ได้อยู่ที่ย่านเรีงราตรีเหล่านี้ แต่กรุงเทพฯ มีอะไรที่ดี ๆ น่าสนใจอีกมากมาย ตามความเห็นของ Jake กรุงเทพฯ เป็นเมืองที่แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับเมืองใหญ่อื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นซานฟรานซิสโก ลอสแอนเจลิส วอชิงตัน ฮองกง สิงคโปร์ ปารีส หรือลอนดอน

โอ้โฮ...เหมือนกับที่ Christopher ว่าไว้เลย สงสัยในสายตาของบรรดาฝรั่งทั้งหลายนี้ กรุงเทพฯ ของเราคงมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวหาที่ไหนเสมอเหมือนไม่ได้ น่าภูมิใจจริง

เมื่อพูดถึงสถานที่และความน่าสนใจของกรุงเทพฯ Jake บอกว่าเขาไม่ใช่คนชอบเดินชมวัดวาอาราม หรือพิพิธภัณฑ์ แต่สิ่งที่เขาชอบมากคือถนนหนทางในกรุงเทพฯ นี้เอง เพราะว่ามีต้นไม้ด้วยเรื่องราวของชีวิตหลาย ๆ ชีวิต เต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาน่าตื่นเต้น และที่สำคัญคือถนนในกรุงเทพฯ เป็นที่ที่ใครคนหนึ่งสามารถเดินดูโน่นดูนี่ได้ทั้งวันทั้งคืน อย่างค่อนข้างจะปลอดภัย นี่ละ คือสิ่งที่ Jake ชื่นชมมาก

คำว่า "ไม่เป็นไร" เป็นคำที่ Jake เห็นว่าบอกถึงลักษณะเฉพาะของความเป็น "ไทย" ได้ดีและค่อนข้างชัดเจน ตามความเห็นของเขาวีถีชีวิตและวิธีการคิดแบบไทย ๆ เป็นรากฐานของศิลปะในการดำรงอยู่ในความขัดแย้ง เขาคิดว่าเกือบทุกสิ่งทุกอย่างในวิถีชีวิตของคนไทยนี้ดำเนินไปตามศาสตร์และศิลป์ของ "การหลีกเลี่ยงความขัดแย้ง" นี่คงเป็นเพราะนิสัยประนีประนอม อ่อนน้อมแบบไทย ๆ ของคนไทยหน้ายิ้มแป้นทั้งหลาย ส่วนใหญ่อะไรพูดจาดกกลงกันดี ๆ ได้ก็เจรจากันไป เรื่องที่จะไปทะเลาะตบตีกันไม่ค่อยมี ความง่าย ๆ เย็น ๆ ไม่เรื่องมาก ไม่ค่อยทะเลาะกัน ถ้าไม่เหลือปากว่าแรงจริง ๆ Jake บอกว่าข้อนี้เป็นสิ่งที่ดีมากและทำให้การดำรงชีวิตในสังคมไทยต่างจากสังคมตะวันตก เพราะในสังคมตะวันตกนั้น ทุกคนดูเหมือนจะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความขัดแย้ง หากคนในสังคมตะวันตกมีเรื่องกับใครหรือกระทบกระทั่งกับใครแล้ว ไม่ทะเลาะกันให้ตายไปข้างหนึ่ง พวกเขาคงใช้ขึ้น

เท่าที่วามานี้ คงพอสรุปได้ว่าในสายตาฝรั่งที่อยู่กรุงเทพฯ นาน ๆ หรือมาเมืองไทยกันหลาย ๆ รอบนั้น ถึงแม้ว่าเขาจะเห็นทั้งด้านดีและด้านไม่ดีของบ้านเมืองของเรา แต่เหตุผลที่เขาชอบคงเป็นเพราะกรุงเทพฯ ของเราเป็นเมืองแห่งสีสัน มีชีวิตชีวาตลอด 24 ชั่วโมง ส่วนวิถีชีวิตแบบไทย ๆ ก็คงเป็นวิถีชีวิตที่เขาเห็นว่าเรียบง่าย ไม่ค่อยมีความขัดแย้ง

ได้ฟังฝรั่งพูดถึงกรุงเทพฯ และประเทศไทยที่รักยิ่งของเราในแง่ดีแบบนี้แล้ว...ดีใจจังค่ะ

(เรียบเรียงจากนิตยสาร หญิงไทยออนไลน์ ฉบับที่ 690)

บทความที่ 2

สื่พิเศษ: ถนนข้าวสาร...แหล่งพักพิงของนักท่องเที่ยวต่างประเทศ...โดย สี่ฝุ่น

ปัจจุบันถนนข้าวสาร จัดเป็นแหล่งธุรกิจท่องเที่ยวที่มีทั้งภัตตาคาร บริษัทขายตั๋วเครื่องบินราคาถูก เกสเฮ้าส์ราคาถูก นอกจากนี้ยังเป็นย่านที่ขึ้นชื่อในเรื่องของแหล่งรวมร้านค้า แผงลอย ขายสินค้าที่ถูกรสนิยมนักท่องเที่ยวต่างชาติ เช่น เครื่องประดับ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เป้ และของพื้นเมืองเก๋ๆ ทั้งของไทย และเพื่อนบ้านในแถบเอเชีย ร้านอาหาร บาร์เบียร์ ก็เปิดขึ้นมามากมาย ทั้งอาหารไทย อาหารฝรั่ง เป็นย่านธุรกิจที่ให้บริการแตกต่างไปจากย่านอื่นๆ ในกรุงเทพฯ และมีการพัฒนาความเจริญอย่างรวดเร็วในช่วง 20 กว่าปีที่ผ่านมานี้

ก่อนหน้านี้ "ถนนข้าวสาร" จะมาเจริญอย่างทุกวันนี้ ในสมัยรัชกาลที่ 5 ที่ไม่มีชื่อเรียกขานกันในอดีตว่า "ตรอกข้าวสาร" เพราะเคยเป็นแหล่งค้าขายข้าวสารที่ใหญ่ที่สุดของเขตพระนคร ซึ่งข้าวสารจำนวนมากจะถูกขนส่งมาจากจางข้าวหลวงสะพานช้างโรงสี ริมคลองคูเมืองเดิม หรือ ปัจจุบันก็คือ คลองหลอด เลียบมาตามแม่น้ำเจ้าพระยาขึ้นที่ท่าเรือบางลำพู เพื่อนำข้าวมาขายให้แก่ชาวบ้านในชุมชนต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ จนได้รับการขนานนามว่า "ตรอกข้าวสาร" เรื่อยมา จนปัจจุบันเปลี่ยนเป็นถนนข้าวสาร เพื่อให้สะดวกต่อการจัดระบบระเบียบจราจรของกรุงเทพมหานคร

ต่อมาความเป็นอยู่ของชุมชนแห่งนี้เริ่มเปลี่ยนไป เมื่อมีนักท่องเที่ยวต่างประเทศเข้ามาในช่วงปี 2525 ซึ่งเป็นปีแห่งการเฉลิมฉลองกรุงเทพมหานครครบรอบ 200 ปี ได้เข้ามาเช่าห้องพักอาศัยเพื่อเที่ยวชมเมืองหลวงของไทยในช่วงเทศกาลสำคัญนี้ จึงทำให้เกิดโรงแรมและเกสเฮ้าส์ขึ้นมาตั้งแต่บัดนั้น และบูมขึ้นมาในที่สุด ถนนข้าวสารทุกวันนี้จึงกลายเป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวหนุ่มสาวชาวตะวันตกเข้ามาพักอาศัยอยู่มากมายด้วยราคาเช่าเกสเฮ้าส์ที่ถูกใจถูกเงินจนเป็นที่รู้จักและโด่งดังไปทั่วโลกกว่าได้

เราเดินเข้าไปชมในร้านขายของที่ระลึกแห่งหนึ่งในย่านนี้ ซึ่งจำหน่ายของหัตถกรรม ประเภทที่ทำมาจากงานไม้ อาทิ งานไม้บ้านทรงไทยกระปุกอมสิน บ้านทรงไทยใส่กระดาษทิชชู งานหุ่นกวาง และ ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเทียนในภาชนะไม้ใฝ่รูปต่างๆ เช่น ช่างไทย ควายไทย ซึ่งเป็นงานหัตถกรรมจากฝีมือชาวบ้านจากภาคอีสาน เจ้าของร้านเป็นสุภาพสตรี ชื่อ คุณสุวรรณี บุญล้ำ ซึ่งเธอบอกเราว่านักท่องเที่ยวที่มาที่นี่มีหลายชาติ หลายภาษา ไม่ว่าจะเป็น ชาวอเมริกัน ญี่ปุ่น แคนาดา เยอรมัน และชาวยุโรป ต่างก็มุ่งเข้ามาเที่ยวกันที่นี่ และมีข้อที่น่าสังเกตอีกว่า นักท่องเที่ยวที่มาพักที่นี่ บางส่วนจะเป็นกลุ่มที่เคยมาแล้วในปีก่อนๆ และเกิดความประทับใจจึงกลับมาเที่ยวใหม่อีก แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นนักท่องเที่ยวใหม่ที่ต้องการมาพักผ่อนที่เมืองไทยก็จะแวะมาพักชั่วคราวแถมหนึ่งเพื่อท่องเที่ยวสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพฯ ก่อนจะไปเที่ยวที่อื่นๆ ที่เขาอยากไป เพราะราคาเช่าห้องพักค้างคืนตามเกสเฮ้าส์ต่างๆ จะถูกมาก ถูกกว่าไปพักตามโรงแรมหรูๆ คือราคาเช่าห้องพักเริ่มตั้งแต่ 100 บาทไปจนถึง 500-600 บาทต่อวัน แต่ก็อยู่กันเป็นเดือนๆ แต่คิดค่าเช่าเป็นรายวัน หลังจากพักอยู่ที่นี่จนพอใจแล้วนักท่องเที่ยวเหล่านี้ก็จะเดินทางต่อไปยังจังหวัดเป้าหมาย หรือสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ในเมืองไทยที่เขาตั้งใจจะมาสัมผัสบรรยากาศจริงๆ ต่อไป

จากสภาพทั่วไปที่เราได้ไปสำรวจมา ถนนข้าวสารแห่งนี้ไม่เคยหลับใหล ช่วงที่ดูมีชีวิตชีวาจะเริ่มตั้งแต่หัวค่ำไปจนถึงคืน ช่วงนี้ร้านอาหาร บาร์เบียร์ สถานบันเทิงต่างๆ เปิดให้บริการกันอย่างคึกคัก ดูเหมือนธุรกิจที่เกี่ยวกับการกินอยู่จะให้บริการกันตลอด 24 ชั่วโมงเลยทีเดียว ตลอดเส้นทางที่ได้เดินผ่านไปจากหัวมุมถนนข้าวสารด้านสถานีตำรวจชนะสงคราม เข้าสู่ซอยสวัสดิ์ เรื่อย ๆ ไปจนถึงวงเวียนบางลำพู ออกไปทางสี่แยกคอกวัว คลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยวต่างชาติที่หอบหิ้วเป้สัมภาระ เดินกันขวกไขว้ไปตามฟุตบาทสองฝั่งถนนจนเป็นสิ่งที่คุณกรุงเทพฯ ย่านนี้รู้สึกเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา หากคนย่านอื่นเมื่อผ่านไปจะรู้สึกเป็นเรื่องแปลกตาอยู่บ้าง

คุณป้าเจ้าของร้านขายของชำ ตั้งอยู่หัวมุมวัดชนะสงคราม เป็นคนเก่าแก่คนหนึ่งที่คุณเห็นความเปลี่ยนแปลงของย่านนี้มานานกว่า 30 ปี บรรยายให้เราเห็นภาพถนนข้าวสารเมื่อครั้งที่ยังไม่บูมว่า "ย่านนี้ส่วนใหญ่อาคารดั้งเดิมจะเป็นตึกแถวเก่าๆ เป็นที่อยู่อาศัยของคนไทยและคนไทยเชื้อสายจีน มีร้านค้าขายของบ้างก็ไม่มีร้าน อยู่กันอย่างเงียบสงบ ราคาตึกแถวที่ว้านนี้ เมื่อก่อนมีคนบอกขายแค่ 4 แสนบาท ยังไม่มีใครแล แต่ปัจจุบันพื้นที่แถวนี้มีราคาเทียบได้กับทองทีเดียว เพราะสภาพจากที่อยู่อาศัยเมื่อครั้งกระโน้นไม่มีเหลือให้เห็นอีกต่อไปแล้ว จะเป็นก็แต่ย่านธุรกิจท่องเที่ยว ตึกแถวเก่าถูกรื้อทิ้ง สร้างตึกแถวใหม่แทน เมื่อสร้างใหม่ราคาก็ต้องสูงขึ้น ลองทายดูว่าตึกแถวที่นี้เขาขายกันดูหาละเท่าไร...คำตอบที่ได้ก็คือ หาละไม่ต่ำกว่า 14-15 ล้านบาท ถ้าจะเช่าเป็นเดือนก็ตกไม่ต่ำกว่า 45,000 บาท"

"คนย่านนี้ในสมัยนั้นไม่ได้คำนึงถึงการทำเป็นธุรกิจ และไม่มีใครคิดว่าวันหนึ่งแถวนี้จะกลายเป็นย่านธุรกิจท่องเที่ยวที่มีชาวต่างชาติต่างภาษาเข้ามาอยู่มากมายอย่างทุกวันนี้ ก็ถือว่าเป็นผลดีอย่างหนึ่งที่ช่วยให้คนในย่านนี้มีรายได้จากการค้าขายมีอาชีพเลี้ยงตัวเองได้" คุณป้าร้านชากล่าวกับเราก่อนจะหันไปต้อนรับนักท่องเที่ยวฝรั่งคนหนึ่งที่มาซื้อของในร้านแก...

สรรพสิ่งใด ๆ ในโลกล้วนต้องมีการเปลี่ยนแปลง เช่นเดียวกับชีวิตของคนเราก็ต้องมีวันเปลี่ยนผันไปด้วยเช่นกัน เราได้รู้จักอดีตและปัจจุบันของ ถนนสายนี้...จากถนนค้าข้าวสาร มาเป็นถนนท่องเที่ยว ที่ดูจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แล้วเรายังคิดไปไกลถึงอนาคต ซึ่งยังมองไม่ออกกว่าที่นี้จะเปลี่ยนแปลงออกไปในรูปใด อาจจะมียุคธุรกิจใหญ่ ๆ หลายคนกำลังมองดูอยู่ห่าง ๆ พร้อมกับติดลู่คิดรางแก้วเอาไว้แล้วก็ว่าได้

เราแวะไปเที่ยวชมบรรยากาศตามร้านรวงต่าง ๆ ในค่ำคืนนั้นพร้อมกับเก็บภาพเสน่ห์แห่งวิถีชีวิตของนักท่องเที่ยวต่างบ้านต่างเมืองที่เข้ามาพำนักอาศัยและสัญจรผ่านไปมาบนถนนข้าวสาร เพื่อบันทึกความทรงจำไว้ให้ผู้อื่น

ข้อ 1 เขียนบทสรุปในประเด็นดังต่อไปนี้

ก. กรุงเทพฯ ดึงดูดชาวต่างชาติในด้านใดบ้าง

ข. ข้อดีและข้อเสียของการเปลี่ยนแปลงสภาพบ้านเมืองและผู้คนที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวมีอะไรบ้าง

- ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองนี้
- ห้ามสอดแทรกความคิดเห็นของตัวเอง
- ใช้ถ้อยคำ หรือสำนวนของตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ตัวอย่างที่ยกมาจากบทความต้องนำมาเรียบเรียงเป็นคำพูดของตัวเองนักเรียนเอง
- เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัด ประมาณ 1 หน้า ถึง 1 หน้าครึ่ง ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]**ข้อ 2 นักเรียนมีญาติที่กลับมาเยี่ยมกรุงเทพฯ หลังจากที่ได้ไปใช้ชีวิตในต่างประเทศเป็นเวลานาน**

- เขียนบทสนทนาระหว่างตัวนักเรียนกับญาติถึงความเปลี่ยนแปลงในกรุงเทพฯ และถนนข้าวสาร
- ใช้ข้อมูลจากบทความทั้งสองนี้
- เขียนให้ได้ความยาวโดยไม่เว้นบรรทัด ประมาณ 1 หน้า ถึง 1 หน้าครึ่ง ขึ้นอยู่กับขนาดลายมือ

[20]

รัก(ษ์)ป่า กับ ค่ายเยาวชน โดย "เด็กค่าย"

**...ถ้า เราไม่เข้าป่า ไม่เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอยู่กับป่า เรา
จะไม่มีวันรู้เลยว่า คุณค่าของต้นไม้หนึ่งต้นนั้น
มหาศาลขนาดไหน!...**

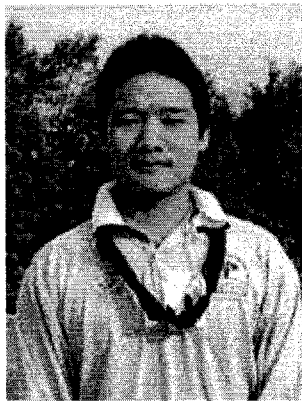
คุณค่าที่ไม่น่าเชื่อว่า ในปัจจุบันยังมีผู้สนใจที่เข้าไปสูดกลิ่นอายของผืนป่าอย่าง
แนบชิด ด้วยการจัดกิจกรรมค่ายทั้งเล็กทั้งใหญ่มากมาย เฉพาะในอุทยาน
แห่งชาติดอยอินทนนท์ แหล่งที่มีทั้งผืนป่าอันอุดม มีทั้งนกนานาพันธุ์นั้น ปี ๆ หนึ่ง
มีค่ายต่าง ๆ เข้าไปสัมผัสปีละมากกว่า ๓๐ ค่าย

ลุงต้น มณีโต เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ เส้าให้ฟังว่า ในชีวิตของเขานั้นทำค่ายมาไม่น้อยกว่า ๑๐
ปีแล้ว การจัดค่ายในแต่ละปี ถ้าเป็นค่ายใหญ่ จะมีประมาณปีละ ๒ ค่าย ค่ายเล็กปีละประมาณ ๓๐ ค่าย โดยค่ายเต็มรูปแบบ
จะใช้เวลา ๔ คืน ๕ วัน ค่ายกลางๆจะใช้เวลา ๒ คืน ๓ วัน

ค่ายเยาวชนเอ็กโกไทยรักษ์ป่า ก็เป็นค่ายใหญ่ค่ายหนึ่งที่มาจัดที่นี่ มีเยาวชนจากกรุงเทพฯ และเยาวชนในพื้นที่
จังหวัดเชียงใหม่มาร่วมเข้าค่ายที่ดำเนินการมาถึงรุ่นที่ ๒๐ แล้ว วุฒิชัย สิทธิปรีดานันท์ ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กร
บริษัทผลิตไฟฟ้า จำกัด (มหาชน) หรือเอ็กโก กล่าวว่

"ที่เราเลือกนำเด็กในชุมชนเมืองจากจังหวัดต่าง ๆ รวมทั้งจังหวัดเชียงใหม่ไปร่วมกิจกรรม เพราะคิดว่าหากจะสอน
ให้เด็กเหล่านี้หวงแหนทรัพยากรธรรมชาติ ก็ต้องให้เขาไปสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งเมื่อไปแล้วเด็กจะได้เรียนรู้จากของจริง
รู้จักช่วยเหลือตัวเอง รู้จักการปรับตัวให้อยู่กับผู้อื่น"

กิจกรรมในค่ายที่เด็ก ๆ จะได้สัมผัสก็คือ การเดินป่าศึกษาเส้นทางธรรมชาติกัวแม่ปาน ศึกษาระบบนิเวศของป่า
อุทยานแห่งชาติดอยอินทนนท์ และเรียนรู้ชีวิตสัตว์ป่า รวมถึงการดูนก และพาไปศึกษาธรรมชาติที่ป่าต้นน้ำจริง ๆ
เพื่อให้เห็นต้นกำเนิดของน้ำและเกิดความรู้สึกหวงแหน

"น้องจิ้น" วจีน จันทฤกล
จาก โรงเรียนเทพศิรินทร์

"น้องปาน" นันทพร สุทธิพงษ์ไกรวัล
จาก โรงเรียนสาธิต มศว.ประสานมิตร
มัธยม

นอกจากนี้ยังได้เรียนรู้ถึงความมหัศจรรย์ของธรรมชาติอย่างเจ้าเงาะวัลย์ที่แม้ไม่มีแกนกลางลำต้นก็สามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วย
การอาศัยการพันรอบต้นไม้อื่น ๆ อีกทั้งเอื้อประโยชน์ให้แก่สรรพสัตว์นานาพันธุ์ ทั้งเด็ก ๆ ยังได้ผ่อนคลายกับการวาดภาพ
หรือแต่งกลอนเพื่อบันทึกธรรมชาติเก็บไว้เป็นที่ระลึก

"ต้นไม้เอย เพื่อนของเรา" ก็เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่สร้างความตื่นเต้นให้กับชาวค่ายยิ่งนัก เพราะได้ทำความรู้จักกับต้นไม้
ผ่านประสาทสัมผัสทั้ง ๕ ด้วยการไปอยู่ในป่าตามลำพังทำให้ได้สัมผัสกับความรู้สึกที่มหัศจรรย์ยิ่ง สามารถบอกเล่าถึง
คุณประโยชน์ของต้นไม้ที่มีต่อมนุษย์ ตระหนักถึงการดูแลรักษาป่าไม้ด้วยจิตสำนึกของตนเอง หรือแม้แต่การพบเห็นตัวจริง
ของไลเคน มอส เฟิร์น สิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ที่ฟ้องความอุดมสมบูรณ์ของผืนป่า ซึ่งที่นี้เด็ก ๆ ได้เห็นไลเคน มอสบนต้นไม้สูง ๆ
ได้เห็นสัตว์น้ำตามธรรมชาติ อีกทั้งยังได้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่นป่าจริง ๆ ซึ่งหลายคนพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ป่าตรงหน้าที่เราเห็นและสัมผัส ยิ่งใหญ่กว่าในหนังสือตั้งเยอะ”

สาววัยกระโปรงบาน น้องป่าน-นันทพร สุทธิพงษ์ไกรวัล นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนสาธิต มศว.ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร บอกเล่าความรู้สึกในการมาเข้าค่ายครั้งนี้ว่า

“อยากเข้าป่าจริงๆ เพื่อจะฝึกความอดทนให้มากกว่านี้ สำหรับหนูเคยเดินป่ามาก่อน แต่เมื่อมาเข้าค่ายที่นี้ต่างกับที่นี้ลำบากกว่า ทำให้เราโตขึ้น เข้มแข็งขึ้น

ปกติอยู่ในกลุ่มหน้าที่หลักของหนูคือ ทำกับข้าว อยากรับแฉะจังก็ม (หัวเราะ) ส่วนหน้าที่อื่นๆถ้าตรงไหนขาด อย่างเดินที่ยังว่าง ก็ช่วยกาง อันไหนที่ขาดตกบกพร่องก็ไปช่วยเขาทำ

ชอบตอนไปเดินป่าที่สุดเลย เพราะไม่เคยสนุกสมบันขนาดนี้ รองเท้ากัดก็ไม่ต้องทน ต้องปีนให้ถึง ต้องเอาตัวเองให้รอด และไม่ทำให้ตัวเองลำบาก แต่ที่รู้สึกดีมากๆก็คือ การได้ไปนั่งคนเดียวในป่ามืด ๆ ไม่คิดว่าจะทำได้ แต่เราก็ทำได้ เราไม่ได้อ่อนแอ สิ่งที่ได้คือ ทำให้เราเข้มแข็ง”

ที่สำคัญ การได้เข้าไปสัมผัสป่าอย่างใกล้ชิด ทำให้หัวใจดวงนี้ของน้องป่าน หลงรักป่าอย่างหัวปักหัวปำ เธอบอกว่าการเข้าค่ายในป่า ทำให้รักป่ามากขึ้น ถ้าไม่มีป่า คงไม่มีวันนี้ คงไม่มีน้ำที่จะใช้กินพอได้มาเจอ ได้มาเห็นความจริงจากธรรมชาติ ก็รักมากขึ้น และอยากให้คนอื่นรักเหมือนเรา รักแล้วก็รู้สึกห่วง เวลาเห็นใครทำอะไรก็ต้องปกป้องให้ได้!

ส่วนนักเรียนชายที่เพิ่งจบมัธยมปลายมาหมาด ๆ จากโรงเรียนเทพศิรินทร์ รวิจัน จันทรกุล ก็ขอมาหาประสบการณ์ในค่ายนี้ด้วย เล่าว่า

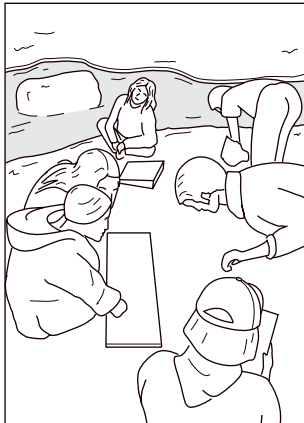
“กิจกรรมที่ประทับใจ คือการเดินป่าขึ้นกัวแม่ปาน วันที่เดินขึ้นสวย อากาศกำลังดี ซึ่งผมเองเคยมาเชียงใหม่ แต่ไม่ได้ขึ้นกัวแม่ปาน การมาเข้าค่ายครั้งนี้ทำให้เรารู้ว่าในป่ามีอะไร เรารู้ว่าจะดูแลป่าอย่างไร ป่าต้องการอะไร เราต้องการอะไร”

...และนั่นทำให้วิจันรักป่ามากขึ้น ทำให้เขารู้ถึงต้นเหตุของปัญหาและวิธีการแก้ปัญหา

ขณะที่เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติคอยอินทนนท์ผู้ดูแลก็อยู่กับการจัดค่ายมานานอย่างลุงต้นนั้น มองว่า

“การทำค่ายจะทำให้เกิดกลุ่มเยาวชนที่จะประสานกันระหว่างกลุ่มเล็กกลุ่มใหญ่

ซึ่งจะมาช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ดันน้ำ ป่าไม้ต่อไป

กิจกรรมการศึกษาสิ่งมีชีวิตในน้ำ ซึ่งบ่งบอกถึงความอุดมสมบูรณ์ของต้นน้ำลำธาร

...ลุงมองว่าป่าไม้เป็นห้องเรียนธรรมชาติ เด็กจะได้เรียนรู้จริง กิจกรรมการทำค่ายจะปรับเรื่อย ๆ ให้เหมาะกับสถานการณ์ อะไรที่เป็นจุดบกพร่องก็จะปรับปรุง เด็กที่เข้าค่ายกลับไปแล้ว ไม่จำเป็นต้องมาปลูกต้นไม้ในป่า แต่อยู่ในชุมชนก็ปลูกต้นไม้ในกระถางได้ ปลูกไม้ดอกไม้ประดับก็ได้จะได้ช่วยกันเพิ่มออกซิเจนให้กับโลกเรา ซึ่งทุกคนสามารถช่วยได้ถ้าจะทำ

เป็นความภูมิใจที่เห็นเด็ก ๆ มาเข้าค่ายแล้วออกไปช่วยสังคมต่อไป มีเด็กหลายคนเมื่อจบไป ก็เป็นเครือข่ายให้เราช่วยเป็นหูเป็นตาให้ และเห็นเด็กที่ผ่านค่ายไปช่วยงานอำเภอซึ่งก็ดีใจที่เขาเติบโตแบบนี้”

เติบโตด้วยหัวใจรักและห่วงหาพันทรัพยากรธรรมชาติ เพราะฉะนั้น เราจึงต้องช่วยกันสร้างจิตสำนึก เพื่อมุ่งหวังให้เด็ก ๆ เหล่านี้มาช่วยกันเป็นเครือข่ายในการดูแลรักษาป่า

อนาคตข้างหน้า เราอาจจะได้เห็นพลังแห่งการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ของเด็กและเยาวชนเหล่านี้

(นิตยสารสกุลไทย ฉบับที่ 2695 ปีที่ 52 ประจำวันอังคารที่ 13 มิถุนายน พ.ศ.2549)

ข้อ 3 สมมติว่านักเรียนได้เข้าค่ายเยาวชนนี้ ให้นักเรียนเขียนจดหมายถึงเพื่อน เล่าให้ฟังถึงกิจกรรมที่นักเรียนได้ทำในค่ายนี้

- นำเนื้อหาจากบทความที่กำหนดให้
- **ต้อง**เป็นสำนวนภาษาของนักเรียนเอง และควรมีความยาวระหว่าง ๑ หน้าถึง ๑ หน้าครึ่ง ไม่เว้นบรรทัด
- นักเรียนสามารถเพิ่มเติมประสบการณ์ จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ได้ตามความเหมาะสม

[20]

